

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 26-11-2019
Enhed: JURPSYK
Sagsbeh.: DEPMZO
Sagsnr.: 1909393
Dok. nr.: 1032366

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 29. oktober 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 135 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 135:

”Kan ministeren oplyse, hvilke behandlingstilbud der findes for personer med spiseforstyrrelser, og om de alle indebærer tvangsbehandlinger herunder sondemad?”

Svar:

Til brug for min besvarelse har jeg indhentet bidrag fra Sundhedsstyrelsen. De oplyser følgende, som jeg kan henholde mig til:

”Behandling til personer med spiseforstyrrelse eller tegn på en spiseforstyrrelse kan bestå af flere forskellige indsatser, herunder psykoterapi, psykoedukation, ernærings-terapi og familiebehandling (ved børn og unge).

- . / . Behandling på sygehus kan foregå ambulant, i daghospital og som døgnindlæggelse. Det bør være den samlede kliniske vurdering af spiseforstyrrelsens sværhedsgrad, som ligger til grund for valget af behandlingens intensitet (jf. alm del – spm. 134). Desuden er det vigtigt, at de fagprofessionelle hele tiden evaluerer og vurderer indsatsens effekt for personen med spiseforstyrrelser og, at indsatsen intensiveres, hvis ikke der opnås den ønskede eller forventede effekt, hvis der identificeres andre samtidige psykiske lidelser, eller hvis spiseforstyrrelsen udvikler sig hurtigt.

I sjældne tilfælde kan det blive nødvendigt at anvende tvangsbehandling med tvangs-ernæring af personer med spiseforstyrrelse. En række betingelser skal være til stede, for at der må anvendes tvangsbehandling (jf. Bekendtgørelse om lov om anvendelse af tvang i psykiatrien nr. 936 af 02/09/2019). I henhold til kapitel 4, paragraf 12 beskrives, at tvangsbehandling udelukkende kan anvendes over for personer, der opfylder betingelserne for tvangstilbageholdelse. Det betyder, at tvangsbehandling med tvangsernæring kun må finde sted, såfremt patienten er sindssyg eller befinder sig i en tilstand, der ganske må ligestilles hermed, og det vil være uforsvarligt ikke at give behandling, fordi 1) udsigten til helbredelse eller en betydelig og afgørende bedring af tilstanden ellers vil blive væsentlig forringet eller 2) den pågældende frembyder en nærliggende og væsentlig fare for sig selv.

Derudover skal en række kriterier være opfyldt, for at der kan iværksættes tvangsbehandling (jf. Bekendtgørelse om lov om anvendelse af tvang i psykiatrien nr. 936 af 02/09/2019, kapitel 2, paragraf 4), herunder, at det skal søges at opnå patientens frivillige medvirken, at anvendelsen af tvang skal stå i rimeligt forhold til det, som søges opnået herved, at tvang skal udøves så skånsomt som muligt og med størst mulig hensyntagen til patienten, således at der ikke forvoldes unødigt krænkelser eller

ulempe, og at tvang ikke må anvendes i videre omfang, end hvad der er nødvendigt for at opnå det tilsigtede formål.”

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Martin Zohar